

vagt indquarteret, bestaaende af 28 à 30 Infanterister og 2 Cavalterister. Disse 32 forsultne Soldater, der kom dertil i strengt Veir, spiste og drak, hvad der var i Huset, de brændte hans Mellemstjæl i Huset, de reve hans Fourage ned, selv den, der ikke var af-tærsket, og hans to Høer bleve slaaede lys og gik ude i den snee- og stormfulde Nat. Han fik imidlertid Intet derfor, og hvorfor? Fordi Commissionens Arbejde var Hastværks- og Sastværksarbejde. Nu veed jeg nok, at Loven siger, at røvede Sager ikke behøve at godtgjøres, uden forsaavidt Erstatningscommissionen fandt det rigtigt; men det er dog ganske forunderligt, om et saadant Krav ikke skulde blive tilfredsstillt, naar man tænker sig, at de, der blev frarannede Heste, fik fuld Erstatning, thi med alle deres Høder havde Preusskerne nemlig dog den Dyd, at de taxerede godt, hvad Løst det selv skulde betale. Men hvor den samme Fjende tog f. Ex. 30 Risbund Fless, eller 30—50 Td. Havre, kunde den Vedkommende ikke faae nogen Erstatning, og der troer jeg dog, at Commissionen burde have søgt at anvende det rette Skjøn, for at udfinde dem, der virkelig kunde have Erstatning behov. Jeg kan ikke være med til at bevilge en danff Skil-ling for en saadan Forretning som den, der er foretagen i Sjælland efter den sidste Krig, og, som jeg siger, er der Noget, som kan fremkalde en slet Stemning i Sjælland, da vil en Bevilling af 3000 Rd. til Erstatningscommissionens Formand, eller overhovedet nogenformhelst Bevilling, i hvilken der indeholdes et Beviis for Tilfredsheden med hans Arbejde, gjøre det. Jeg skal derfor meget indtrængende opfordre det høie Thing til at stemme mod Bevillingen af de 3000 Rd., og jeg haaber ikke, at Deboerne i dette Punkt ville skille sig fra Syberne, fordi der er sparet en ikke saa lille Sum paa det, som Repræsentationen i sin Tid bevilgede til Erstatningen. Jeg er saa overbevist om, at Repræsentationen, da den bevilgede 6 Millioner, ganske vist tænkte sig, at saadanne Tilfælde, som jeg her har nævnt, og navnlig et saadant Tab, som den Hunsmand led, jeg nylig omtalte, skulde erstattes. Med Hensyn til Rjorslerne vil der vistnok ved en Interpellation til den høitærede Indenrigsminister, eller paa

anden Maade, være Leilighed til at faae dette Spørgsmaal draget frem.

Formanden: Da flere Medlemmer have begjært Ordet, skal jeg dog bringe i ærede Medlemmers Erindring, at man ikke under denne Sag kan afgjøre Berettigelsen af de Klager, der ere fremkomne over Erstatningens Forbelling, eller hvorvidt noget Krav paa yderligere Erstatning kan gjøres, og at man i det Hele taget ved at udtale sin Dom over Erstatningskravs Afvisning først maa vide, om de have været saadanne, som Loven hjemler, eller beviste paa den Maade, som Loven fordrer dem beviste. Jeg maa derfor, skjøndt det hele Erstatningsspørgsmaal vel staaer i en vis Forbindelse med det foreliggende Vædringsforslag, dog bringe i Erindring, at man ikke formeget forbyr sig i de enkelte Ubilligheder, som enkelte ærede Medlemmer troe ere tilstede.

Berg: Jeg har faaet det Indtryk af den sidste ærede Talers Foredrag, at han derved ikke har anbefalet Mindretallets Forslag. Jeg er ikke villig til at erkende, at det foreliggende Spørgsmaal er af den Natur, at det kan gides et saadant Omfang og en saadan Betydning, som det ærede Medlem vilde lægge deri; jeg vil, som Syde, i alt Fald forvare mig imod, at dette Spørgsmaal skulde være et af disse, som jeg vilde sætte Priis paa af dem, som kom til Afgjørelse her. Dernæst troer jeg ogsaa, at det ærede Medlem — jeg beklager, at det er Tilfældet — gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse af Loven, og det er et Vidnesbyrd for Finansministeren mod Mindretallet, naar der er Tale om Misforstaaelser. Jeg har ikke taget saa ganske ringe Deel i denne Sag, ja, jeg troer at turde sige, at der ikke er mange Andre her, der som Folkerepræsentanter have befattet sig med disse Spørgsmaal mere end jeg, men jeg troer ikke, at det fremgaaer af Loven, at de Vegt-ljørsler, som det ærede Medlem omtalte, skulde betales efter den samme Taxt som de øvrige Vægter; jeg har ikke opdaget det i Forhandlingerne, og i Loven staaer det unægteligt ikke. Derimod staaer der en Paragraph i Loven, som omhandler, at Mellemværendet for Vaabenhvilen skulde særlig afgjøres. Det Spørgsmaal,